

A young woman with dark hair, wearing a delicate headband adorned with small flowers and beads, and a red, off-the-shoulder dress. She is looking slightly to her left with a thoughtful expression. The background is a soft, out-of-focus green, suggesting an outdoor setting. The lighting is warm and focused on her face.

KRISTÍNA BRESTENSKÁ

V RUKÁCH
NEPRIATEĽA

KRISTÍNA BRESTENSKÁ

V RUKÁCH
NEPRIATEĽA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Kristína Brestenská 2020
Cover Design © Barbara Baloghová 2020
Cover Photo © David Lichtneker / Arcangel
© Shutterstock
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2240-8

Venujem Lucke – skvelému človeku
a veľkej bojovníčke.

Ostrov Skye, Škótsko
približne 1483

1

Temné mraky plávali okolo najvyššej veže hradu Camus, vypínajúceho sa na skalnom útese nad búrlivou hladinou mora. Na nádvorí postávala dievčina, dcéra Jona z Islay, vodcu MacDonaldovho klanu a Pána ostrovov – nezávislého vládcu západného pobrežia Škótska, a vietor jej rozvieval červeno-hnedé vlasy okolo tváre. Podchvíľou blysla očami na nebo, akoby v tej pochwúrnosti dokázala vyčítať budúcnosť, vzápätí uprela rozrušený pohľad k strážnici, akoby tam hľadala odpovede na svoje otázky. Keď sa začala nepokojne prechádzať po nádvorí, sukne jej plieskali okolo nôh.

„Catriona, nemala by si tu byť sama,“ zahučal na ňu mužský hlas a prehlušil skuvíňanie vetra.

Catriona sa zvrtila na päte a pozrela do strýkovej ustarostenej tváre. V skutočnosti nebol jej ozajstným strýkom, bol iba otcov bratranec, no bol členom MacDonaldovho klanu a bol verný jej otcovi tak dlho, ako sa dokázala rozpomätať. Mal rovnaké vlasy ako ona, aj keď tie jeho neboli až také červené a na sluchách už boli takmer biele.

„Čo by sa mi tu mohlo stať, Duncan?“ spýtala sa naoko nenútené.

Duncan MacDonald prísne zovrel pery. „Vari si zabudla, že tam, na širom mori a priľahlých ostrovoch, sa bojuje? A čo chvíľa sa môže bojovať aj tu!“

Catriona sa rukami objala okolo útleho drieku. „Ach, Duncan. Nechaj ma! Pri ničom nedokážem obsedieť, žiadna práca ma nedokáže rozptýliť. Keď som tu vonku, aspoň mám pocit, že ku mne zvesti prídu rýchlejšie.“

Duncan si zhlboka povzdychol a prikročil k nej. „Tvoja matka sa musí zožierať rovnakou neistotou ako ty. Možno by si jej zatiaľ, kým všetci iba nečinne čakáme, mohla robiť spoločnosť.“

Catriona sa zachmúrila. Bola si istá, že pri matke by bola ešte nervóznejšia, no nedokázala strýkovi povedať nie. Vedela, že mu leží na srdci iba matkino dobro. Možno dokonca viac, ako by malo, hoci ona bola jediná osoba, pred ktorou si dovolil svoje starosti o jej matku vysloviť nahlas. Pokorne prikývla a vykročila s ním k hradu, keď zrazu skuvíňanie vetra prehlušil oveľa hrozivejší zvuk – vydesený, šialený výkrik.

„Zdá sa, že to šlo z kuchyne,“ vyhrkla dychtivo a ihneď zvrtila kroky opačným smerom.

Duncan ju pohotovo chytil za lakeť. „Bude lepšie, ak ta pôjdem sám. Zistím, čo sa stalo,“ navrhol jej pokojne, no v jeho očiach rozpoznala záblesk hrôzy.

Catriona tušila, čo sa stalo, a tušil to aj Duncan. Iba ju chcel chrániť. Všetci ju chceli stále pred niečím ochraňovať. Jej matka, strýkovia, tety aj bratrance, celý klan MacDonald. V jej prítomnosti sa nikdy nezhovárali otvorene, iba si medzi sebou šepkali. Dôležité problémy klanu rozoberali, iba keď tam nebola. Isteže, bola len žena, čo sa nemá čo starať do záležitostí klanu, a všetci ju ešte považovali za dieťa. Ale ona aj tak tušila oveľa viac, ako si ktokoľvek dokázal predstaviť.

„Už nie som malá, nemusíš ma stále chrániť,“ namietla spurne.

„Catriona!“ Duncanov hlas znel varovne, ona však vzdorovito vystrčila bradu, vytrhla sa mu a rýchlym krokom zamierila do kuchyne.

Duncan zovrel pery a pokrútil hlavou, no napokon sa bezradne pobral za ňou.

V kuchyni bola tma a nepríjemne horúco. Stoly boli pomúčené a na ražni sa opekali ryby. Na zemi kúsok od ohniska le-

žala mladá slúžka a nad ňou sa skláňala stará kuchárka s bielymi vlasmi a škaredo zvráskavenou tvárou.

„Čo sa jej stalo?“ vzdychla Catriona, len čo sa nahla nad slúžkinu bledú tvár, na ktorej plamene z ohniska vytvárali hrozivé tieň.

Stará kuchárka šibla po Catrione očami, v ktorých sa miešala nedôvera so strachom, a keď v ohnisku zapukotalo raždie, trochu sa mykla od ľaku.

Catriona si bola istá, že kuchárka chce všetko zahovoriť, ale v tej chvíli sa im za chrchtom zjavil Duncan.

„Ursell už o zelenej lady počula, no dosiaľ sa jej nikdy nezjavila. Vydesilo ju to na smrť,“ rozhovorila sa napokon kuchárka priškrteným hlasom.

Catriona ohromene zažmurkala. „Zase ten prízrak?“ šepala skôr sama pre seba ako pre ostatných. Už neraz počula o tom, ako sa zelená lady zjavuje obyvateľom hradu a tvárou im zvestuje proctvo, ktoré úzko súvisí s ich klanom.

„Ursell, čo si videla?“ nabádal Duncan vyľakanú slúžku.

„Tú... tú ženu... tú v zelených šatách,“ zajakávala sa Ursell. „Bola tu a zrazu tu nebola...“

Duncanova pekná tvár sa v okamihu hrozivo zachmúrila. „Ursell, musíš sa dobre sústrediť. Si jediná, kto ju tentoraz videl. Čo zelená lady robila?“

Slúžka naňho uprela uslzené oči a zmätene premýšľala. „Bola bledá... ako... ako múka a rukami si kmásala popletené vlasy.“

„Ale čo robila jej tvár, Ursell? Smiala sa alebo plakala? Musíš sa rozpomätať, je to dôležité,“ naliehal Duncan netrpezlivo.

Ursell sa odrazu trhane nadýchla a oči sa jej ešte väčšmi rozšírili hrôzou. „Ronila slzy... po tvári jej stekali slzy,“ vyhŕkla žalostne.

Stará kuchárka sa rýchlo prežehnala a Ursell sa vyplašene obzerala okolo seba, akoby sa bála, že sa prízrak ešte vráti, aby ju desil.

Duncan sa so smrteľnou bledosťou zohol ku Catrione a pomohol jej vstať. „Poď,“ vyzval ju a jemne ju odvedol späť na

nádvorie, kde do seba hlboko vtiahol čerstvý vzduch, no pri každom kroku sa mu triasli nohy.

„Značí to nešťastie, však?“ hádala Catriona roztrasene. „Otec tú bitku prehrá? Zelená lady nás prišla varovať?“

Duncan sa kvôli dievčaťu prinútil k úsmevu. „Môže to značiť hocičo, jej proctvo sa nemuselo týkať bitky, ktorú tvoj otec práve zväzda so svojím nemanželským synom.“

„Chceš ma len uchlácholiť, ale neverím ti ani slovo! Nie som taká hlúpa, za akú ma všetci považujete!“ vyštekla trucovitou. „Prečo by sa ten príznak zjavil práve dnes, ak nemal zvestovať, aký osud čaká náš klan po tej bitke?“ Duncan sa zatváril ľútostivo, no keď jej na to nič nepovedal ani jej slová nevyvrátil, sťažka vydýchla: „Tento hrad je prekliaty. Dávno sme mali odtiaľto odísť. Prečo otec tak neblomne trval na tom, že tu zostaneme, keď má niekoľko ďalších hradov a majetkov na pevnine?“

Duncan si zhlboka povzdychol.

Catriona po ňom podozrievavo zaškúlila. „Ty to vieš, však? Ty poznáš dôvod, no nechceš mi ho prezradiť, lebo sa nazdávaš, že ma stále treba chrániť.“

Duncanovi dlho trvalo, kým neisto odvetil: „Máš pravdu. Už nie si dieťa. O niektorých veciach si mala vedieť dávno. Poviem ti, čo ťa zaujíma, iba ak mi sľúbiš, že nevyzradíš, že som to bol práve ja.“

Catriona horlivo prikývla. „Och, prisahám, že ťa neznamám.“

„Nuž, dobre teda. Zostávame na tomto prekliatom hrade, lebo klan okrem pozemkov a hradov na ostrove Skye všetky ostatné stratil. A Camus leží najbližšie k hradu Dunvegan, sídlu MacLeodovského klanu. Jedného z mála, ktorého ešte možno považovať za nášho spojenca.“

Catriona zažmurkala. „O čom to hovoríš?! Môj otec je Pán ostrovov, vodca všetkých ostrovných klanov MacDonaldovcov, je lordom z Ross a...“

„Kedysi bol tvoj otec niekto!“ skočil jej Duncan do reči. „No to bolo pred tým, než sa dopustil zrady voči Stewartovi na škótskom tróne. Jakub, tretí svojho mena, neodpúšťa ani nezabúda a rebéliu trestá tvrdo.“

Catriona sa zapotácala. „Akú zradu? Akú rebéliu?“

„Si ešte taká mladá a nevinná,“ vzdychol Duncan. „Je mi ľúto, že to budem ja, kto ti to prezradí. Tvoj otec ako šerif v Inverness využil pred niekoľkými rokmi svoj vplyv a uzavrel s anglickým kráľom Eduardom veľmi pochybnú zmluvu, na základe ktorej mu mal tvoj otec verejne odprisahať vernosť a poslušnosť výmenou za to, že mu anglická koruna pomôže obsadiť celé Škótsko severne od Forthu. Zradil vlastnú krajinu kvôli svojej nenásytnosti. Nanešťastie sa o tejto tajnej dohode dozvedel škótsky kráľ Jakub Stewart, vzal mu grófstvo v Ross, ako aj lordstvá Kintyre a Knapdale, a odobral mu úrad šerifa v Invernesse a Nairne. Jediné, čo tvojmu otcovi škótsky kráľ ponechal, boli ostrovné zeme, titul Pána ostrovov a holý život. No tvoj otec, veľký Jon z Islay, stratil oveľa viac ako len tituly a zeme. Stratil vernosť a lojálnosť vlastnej rodiny.“

„Čo... čo to vravíš?“ šepala Catriona zhrozene, pretože dobre vedela, čo znamená, keď vodca klanu stratí poslušnosť vlastného ľudu.

„Čo myslíš, prečo teraz tam vonku na širom mori bojuje proti vlastnému ľavobočkovi?“

„Pretože môj nevlastný brat Angus sa veľmi mylne domnieva, že si ako nemanželský syn môže nárokovať na otcov titul a zeme,“ odvetila zmätene.

Duncan sa neveselo zasmial. „Angus vycítil, že už nikdy nebude mať lepšiu príležitosť odstaviť vášho otca od moci, a získal si pre svoj zámer podporu všetkých vetiev nášho klanu.“ Rukáv Duncanovej ľanovej košele sa divo zatrepotal vo vetre, keď ukázal smerom k moru. „Tam, ďaleko odtiaľto, až pri ostrove Mull, bojujú proti tvojmu otcovi po boku obyčajného bastarda MacDonaldovci zo Sleatu, MacDonaldovci z Clanranaldu aj MacDonaldovci z Keppochu.“

Catriona vyjavene otvorila ústa, no žiadne slová, ktoré by dokázali vystihnúť, ako sa teraz cítila, jej na um neprichádzali. Z pier jej vychádzali iba ťažké vzdychy a oči upierala ďaleko za múry tohto prekliateho hradu. Je dcérou zradcu škótskeho trónu. Jej otec chcel zradiť vlastnú krajinu Angličanom

pre moc a zeme. A nakoniec proti nemu povstala vlastná rodina.

„Catriona,“ zachytila Duncanov tichý vzdych a na pleci ucítila jeho drsnú dlaň. Pozrela do jeho tmavohnedých očí a snažila sa ovládnuť vlastné dýchanie aj triašku, ktorá zase ovládla jej telo.

„Prečo... prečo ste mi to doteraz všetko tajili?“ vyčítavo zvolala.

„Catriona, každý člen klanu ťa má rád ako vlastnú dcéru či sestru. Nechceli sme ti zničiť bezstarostné dospievanie.“

Zhlboka nasala do pľúc vzduch a vrhla na Duncana nevlúdny pohľad. „Idem za matkou.“

„Dobre, ale nezabudni na svoju prísahu, že ma nezradíš.“

„Nemusíš sa báť, Duncan, svoje prísahy neporušujem,“ uistila ho ľadovým hlasom.

„Catriona, ešte niečo,“ prehodil Duncan prv, než vykročila k hradu. „Nevrav matke, že sa dnes zjavila zelená lady. Už teraz sa dosť sužuje. Rozrušilo by ju to ešte viac.“

„Priveľmi ti leží na srdci dobro mojej matky,“ chrstla mu Catriona do tváre a vykročila k hradu. Už po pár krokoch ju však zamrzeli jej prchké slová. Duncan predsa za nič nemohol. Ak by mala byť spravodlivá, musela by sa hnevať na celý klan, že ju roky zavádzali a zamlčovali jej také hrozné skutočnosti. A Duncan bol jediný, kto pozbieral odvahu povedať jej pravdu do očí, riskujúc otcov hnev. Kým prišla k dverám matkinej izby, dávno oľutovala, aká bola k nemu nespravodlivá.

2

Norman MacLeod príliš nedôveroval lodiam. Boli ťažkopádne a neobratné, ak ich človek nevedel dobre ovládať, mohli sa stať jeho pohrebiskom, no nemohol poprieť, že odviezli nespočetne viac mužov ako kôň a dalo sa s nimi bojovať na vode.

Pod nohami mu vŕzgala drevená paluba galéry a načúval vojnovému rytmu dunivého bubnovania a špliechaniu mora.

Bláznivý vietor mu strapatil polodlhé vlasy okolo tváre a prenikal až pod výstroj. Kým jednou rukou zvieral pod pazuchou bojovú prilbu, druhou rukou si pevnejšie utiahol opasok so zbraňou a potom pohladil býčiu hlavu na štíte, akoby mu toto podvedomé gesto malo prinavrátiť odvahu a vieru vo víťazstvo.

Nepokojne sledoval tri galéry, ktoré sa plavili v prvej línii k zátok, kde sa o chvíľu rozhodne o všetkom. Dul nestály vietor, a tak veslári museli poriadne napínať svaly, aby sa lode dostali tam, kam mali. Jedna z troch lodí pred ním niesla meno Dlhý meč. Tak prezývali Normanovho otca Williama MacLeoda, ktorý stál na prave svojej najväčšej lode a srdnatým hlasom pobádal veslárov k lepšiemu výkonu.

Na palube otcovej lode sa okrem jedinej obrovskej štvorcovej plachty na stožiar trepotala aj zástava MacLeodovského klanu – podľa povier čarovná zástava, ktorá sa dlhé desaťročia dedila v klane z jedného vodcu na druhého a mala im v tejto bitke priniesť šťastie. Norman v jej čarovnú moc opradenú legendami neveril. Hoci dnes by v ňu rád uveril, preukrutne rád. Jeho otec Dlhý meč však tej povere veril, inak by nevyčlenil tucet mužov, ktorí ju dnes mali strážiť a chrániť vlastným telom.

Po ľavoboku Dlhého meča sa plavili dve najväčšie galéry Jona z Islay, vodcu MacDonaldovho klanu a Pána ostrovov, za ktorého tu všetci bojovali.

Norman velil na Rozvážnej lady, galére, ktorú otec pomenoval po Normanovej matke, svojej prvej žene. Bola to vskutku pôvabná dáma s tmavohnedými vlasmi a zelenými očami. Bola uvážlivá a láskavá a dala mu dvoch synov. Otec si ju vážil a správal sa k nej pekne, ale Norman mal podozrenie, že medzi nimi nebola žiadna vášeň. Preto, keď matka zomrela, nesmútil dlho a oženil sa so ženou, ktorá bola presným opakom jeho matky. Prchká, no oslňujúco krásna žena s hrdzavými vlasmi. Často vypustila z úst, čo jej práve slina na jazyk priniesla, otec ju však pre to miloval a pomenoval po nej svoju tretiu loď Drzá krásavica. Dala mu dve dcéry, pri pôrode mladšej sama prišla o život. Odvtedy už prešlo osem zím, no otec si

žiadnu ďalšiu ženu do klanu neprivedol, hoci ho neraz prehovárali na výhodné spojenectvá.

Normanova Rozvážna lady sa plavila v druhej línii spolu s dvoma galérami klanu MacNeilovcov a dvoma galérami MacDonaldovcov. Na ich tretej galére – Drzej krásavici – mal veliť jeho brat Alasdair, ale otec ho presvedčil, aby sa bitky na mori nezúčastnil a zostal brániť ich majetky na pevnine. Pravda však bola taká, že Alasdaira ani veľmi nebolo treba presvedčať, a tak na Drzej krásavici velil miesto neho jeden z ich mladších bratrancov. Preto sa plavila až v tretej línii spolu s niekoľkými galérami klanu MacLeanovcov.

Ach, otec. Do akej bitky ste nás to vtiahli? Norman celkom nesúhlasil s otcovým rozhodnutím. Najlepší muži klanu idú bojovať na život a na smrť kvôli jeho priateľovi Jonovi MacDonaldu, proti ktorému povstal vlastný syn, hoci len nemanželský, a všetky vetvy MacDonaldovho klanu sa postavili za toho bastarda, aby odstrihli od moci veľkého Pána ostrovov.

Galéry v prvej línii obišli výbežok pobrežia a pomaly mizli v zátok. Norman naťahoval krk, meral krokmi palubu, aby uvidel, čo ich čaká a neminie, len čo Rozvážna lady minie ten istý výbežok pevniny. Nepoľaviť, len nepoľaviť, opakoval si v duchu s akýmsi podvedomým strachom odveký pokrik ich klanu. Keď spolu s ďalšími galérami po boku vplával do zátoky, začal očami rátať lode, na ktorých boli vztýčené vlajky nepriateľov. Nebolo ich toľko, ako predpokladali.

Jedna z galér nepriateľa sa dala na ústup a smerovala k vzdialenejšiemu výbežku zátoky. Podľa zástavy to bola práve loď toho ľavobočka, Angusa MacDonalda. Galéra Normanovho otca sa ju dala prenasledovať ako jediná. Opatrne, otec, môže to byť pasca.

Galéry Jona z Islay zatiaľ vplávali hlbšie do zátoky a pokúsili sa priblížiť k lodiam nepriateľa. Niektoré vystrčili veslá a dali sa na ústup. Začalo sa prenasledovanie.

Znovu zadul zúrivy vietor a Norman sa zachmúril v zlom tušení. Príroda je proti nám. Všetci budeme veslovať proti vetru.

Znevrady sa z druhej strany zátoky vynorili ďalšie galéry a loď jeho otca bola zrazu v obkľúčení nepriateľov.

„Rýchlejšie!“ zahučal na veslárov. „Veslujte k otcovej lodi. Potrebuje našu pomoc.“ Dve galéry MacNeilovcov, čo sa plavili po ich ľavoboku v druhej línii, bližšie k pobrežiu, boli rýchlejšie a Norman si uvedomil, že sa plavia niekoľko uzlov pred nimi a smerujú do zátoky.

Vietor ani čo by zrazu začal nariekať hlasnejšie, až takmer prehlušil bubnovanie, no napriek tomu Norman jasne zachytil zvuky praskajúceho dreva. Jedna z galér Jona z Islay skončila s rozdrúzaným trupom, keď ju vietor počas prenasledovania hodil o skalnatý útes, a naplňajúc sa vodou klesala ku dnu.

V tej istej chvíli sa jedna z galér nepriateľa, čo sa zradne vynorila, aby obkľúčila loď jeho otca, priplavila bližšie k Dlhému meču. Vzduchom lietali háky, cez zábradlia preskakovali hordy bojovníkov a na palube otcovej lode sa strhla bitka.

„Rýchlejšie! Kormidelník, natoč provu kolmo na tie dve lode zakliesnené do seba. Prerazíme tomu bastardovi celý trup lode,“ zahučal znovu, aby ho počuli aj muži na korme, zatiaľ čo nervózne hľadal na palube Dlhého meča otca. Norman sa oňho prvýkrát v živote naozaj bál. Kým očami zúfalo pátral po jeho špicatej predĺženej prilbe, ukončenej oceľovou napodobeninou rukoväte meča, čo z diaľky pripomínala kríž, videl padať mužov cez zábradlie lode do mora, či už skočili sami, alebo im k tomu niekto pomohol. Zakrátko sa voda v zátoke začala nápadne sfarbovať dočervena.

„Je mŕtvy! Zabili Williama MacLeoda, vodcu nášho klanu!“ skríkol ktosi za jeho chrbtom.

Normanovi zamrelo srdce v hrudi. Zazrel otca v okamihu, keď sa s odseknutou pravou rukou a zakrvaveným krkom zviezol na palubu vlastnej lode. V tej chvíli sa Normanovi v žilách vzbúrila všetka krv a živočíšne zatúžil po pomste.

„Rýchlejšie,“ zahučal nepričítne.

„Mali by sme sa obrátiť a odísť, toto nie je viac náš boj. Náš vodca je mŕtvy,“ počul opäť za chrbtom výkrik, no vietor kvílil tak zúrivo, že nedokázal rozpoznať hlas.

„Práve som videl, ako mi zabili otca, idem ho pomstiť!“ zreval priam zverským hlasom.

„Zvrtnite kormidlo smerom k šíremu moru, ideme preč! Už

to nie je naša bitka!“ zachytil, ako opäť niekto vydáva príkazy na lodi, ktorej velil on. Keď sa už šiel obrátiť, aby zistil, kto si dovolil takú opovážlivosť, ucítil na zátylku tupý úder a vzápätí mu zničujúca bolesť prenikla do celého tela. Bubnovanie stíchlo a paluba sčernela...

3

Catriona našla matku sedieť v drevenom vyrezávanom kresle vystlanom purpurovým zamatovaným vankúšikom so zlatými vzormi. Dlane mala spojené k modlitbe a neprítomný pohľad upierala do ohňa v kozube. Škótske klany z vysočiny, ku ktorej sa rátal aj ostrov Skye, neboli práve vzorom zbožnosti, no, pravdaže, našli sa aj výnimky. Medzi MacDonalddovcami by ich však Catriona hľadala márne. Jej matka sa ale nenarodila ako MacDonalldová a nebola pravá vrchárka. Jej rodina pochádzala z Edinburghu, z dolniakov, ako prezývali obyvatel'ov južnej časti Škótska, preto ju neraz pristihla pri tom, ako spína ruky pri modlení.

Catriona zavrela dvere a tichým krokom pristúpila k matkinmu kreslu. „Modlíte sa, aby otec vyhral bitku?“

Elsbeth MacDonalldová sa otočila k dcére. Modlím sa, aby tvoj otec našiel na zradnom mori svoju smrť, chcela jej odvetiť, no zahryzla si do jazyka. Desila sa toho, čo bude, ak sa jej manžel vráti z bitky ako vífaz, no väčšmi sa desila toho, čo bude s jej dcérou, ak sa nevráti vôbec. „Modlím sa za to, aby sa bitka skončila v prospech tvojho bezpečia.“

Catriona nechápavo prižmúrila oči. Klesla na zem vedľa matky a tvár si oprela o jej kolená. „Ako to myslíte, matka? Mne tu predsa nič nehrozí. Otec nechal na hrade Duncana a aj ďalších mužov, aby nás chránili.“

Elsbeth MacDonalldová dcéru pohladila po vlasoch a pohľad sa jej zahmlil. Ak by Catrionin otec bitku prehral, sotva by ich tá hŕstka mužov, čo nechal na hrade, mohla ubrániť pred jeho premožiteľom. Smutne si vzdychla: „Ach, Catriona, máš tvár i telo ženy, ale v srdci si stále dôverčivé dieťa.“

„To iba preto, že ma zaňho stále považujete!“ ohradila sa Catriona urazene.

„Máš pravdu, Catriona. Už nie si dieťa, veľa vecí by si mala poznať. A raz nadíde ten správny čas, aby si vedela všetko... No v tejto chvíli potrebuješ vedieť iba to, že ak tvoj otec dnes prehrá a moc nad klanom MacDonald preberie jeho bastard, potom si ohrozená ty, moja drahá.“

Catriona prekvapene zodvihla zrak. „Čo to vravíte?“

„Napriek všetkému, ty si stále právoplatná dedička Jona z Islay, ty si jeho jediné dieťa počaté v manželstve. A Angus nie je nič viac, iba bastard. Bude ťa považovať za hrozbu a možno sa ťa bude chcieť zbaviť, aby neriskoval, že sa jedného dňa členovia MacDonalldovho klanu spoja a postavia za teba.“

„Vetvy nášho klanu zradili môjho otca, prečo by mali stáť za mnou? Veď som len žena a pre všetkých som stále dieťa.“

„To ale na tvojom pôvode a právach nič nemení.“

Catriona zhrozene zažmurkala. Bol by jej nevlastný brat naozaj schopný ublížiť nevinnému dievčaťu? zamyslela sa v duchu. Odpoveď sa jej hľadala ťažko, keďže ho takmer nepoznala. Nežil na ich hrade, otec ho z akéhosi dôvodu nepotreboval mať pri sebe. Vlastne sa k nemu správal, akoby mu ani nebol synom. Zopárkrát sa však so svojim bratom predsa len videla, počas dôležitých stretnutí ich klanu. Angus nebol od nej oveľa starší, niekto by ho mohol stále nazvať mladým chlapcom, no ten chlapec mal príliš odvážne plány.

„Možno... možno by ma Angus iba vydal za člena nejakého iného klanu, sídliaceho čo najďalej od ostrovov, aby ma odlúčil od MacDonalldovcov,“ vyriekla, skôr aby uchlácholila samu seba ako svoju matku, hoci sa jej tá predstava ani trochu nepozdávala.

„Možno by to urobil,“ prisvedčila Elspeth ustarostene. „A možno nie. Azda by sme sa mali začať rýchlo zamýšľať, čo urobíme, ak tvoj otec bitku prehrá.“

Catriona sa prudko postavila. „Po jeho boku predsa bojujú MacLeodovci, MacNeillovci aj MacLeanovci. Prečo by mal prehrať?“

„Tvoj otec zvykol vravievať, že bitky na mori nevyhrávajú iba tí, čo majú viac lodí a viac mužov, ale tí, čo zvolia lepšiu bojovú stratégiu,“ hlesla Elspeth s prázdny výrazom v očiach.

Catriona sa začala nervózne prechádzať hore-dolu. „Dobre teda. Povedzme, že Angus bitku vyhrá. Nebudete potom v ohrození aj vy? Čo ak ublíži aj vám?“

„Nemá dôvod ublížiť mi, ja preňho nepredstavujem žiadnu hrozbu, zato ty áno,“ ubezpečila ju matka. „A Duncan mi sľúbil, že ak Angus zvrhne tvojho otca a stane sa novým vodcom nášho klanu, odprisahá mu vernosť, aby tu mohol zostať. Kvôli mne,“ doložila rozpačito.

Catriona zastala a podozrievavo si matku premerala. „Matka, vy a Duncan...“ Líca sa jej zapálili, čo nevládala tie slová vyriečiť nahlas.

„Nie! Nikdy sa medzi nami nič nestalo! Ak by mal tvoj otec čo i len najmenšie podozrenie, obaja by sme už boli mŕtvi. Ale to mi nebránilo v tom, aby som ho potajme a z diaľky roky ľúbila. Obom nám stačí, že sa zopárkrát za deň stretneme a vymeníme si jeden či dva kradmé pohľady a náhodné dotyky.“

Matka hovorila so zvláštnym smútkom a Catrionu v tej chvíli premohla ľútosť nad nešťastnou láskou, hoci ju hĺbka matkiných citov prekvapila. Upodozrievala Duncana, že matku tajne miluje, ale nikdy by jej nebolo zišlo na um, že matka jeho city opätuje. Na druhej strane, toľkokrát videla, ako otec na matku celkom bezdôvodne vzťahol ruku. Stačilo, že mal zlú náladu. Nemohla matke zazlievať, že jej srdce hľadalo útechu inde. Chápavo prikývla a znovu sa pustila nepokojne prechádzať po matkinej svetlici. „Tak čo teda spravíme?“ nadhodila po chvíli ticha.

„Hoci mi pri tej predstave puká srdce, jedinú nádej vidím v tom, že utečieš ešte prv, ako sem tvoj brat Angus vtrhne, aby obsadil hrad.“

Catriona na matku vytreštila oči. „Mám utiecť? Ale kam?“

„To keby som vedela,“ povzdychla si Elspeth nešťastne. „Všetci MacDonalduci sa spriahli s tvojím bratom a ktovie, ako sa k veci postavia ostatné ostrovné klany, keď sa Angus

stane novým Pánom ostrovov. Možno by si mala úplne opustiť ostrov Skye a vydať sa ďaleko na pevninu. Možno až do Inverness alebo ešte ďalej na juh.“

„Ale kam? Kam mám ísť? K vašej rodine? Prichýlia ma?“

Elsbeth sa po prudkom nádychu rozšíril hrudník. „Nikdy som ti o svojej rodine nerozprávala, tie spomienky boli pre mňa príliš bolestné, no pravda je taká, že moja rodina nemá žiadnu moc. Môj otec bol obyčajný úradník nebohého panovníka. Keď kráľ zomrel, otec prišiel o funkciu a neskôr som dostala list, v ktorom mi písali o svojej biednej situácii.“ Elspeth sa zachvel hlas a odmlčala sa. Spomínala na deň, keď na kolenách prosila manžela, aby jej dovolil pomôcť rodine v núdzi, ale jej prosby a plač ho neobmäkčili. Zažmurkala očami, aby potlačila slzy, a pokračovala: „No aj keby sa moji rodičia o teba mohli postarať, neurobia to. Zomreli pred pár rokmi. Mohla by si však požiadať niektorý z klanov na vysočine, aby ťa prichýlil a ochránil, no nevieme, kam až bude siaháť moc tvojho brata.“

Catriona uprela na matku bezradný pohľad. „Tak čo mi potom zostáva?“

„Zatajiť, kto si. Nájsť si službu a živiť sa prácou ako prostý ľud. Potom Angus nebude mať najmenšiu šancu nájsť ťa a ublížiť ti. Aspoň kým sa situácia na ostrovoch trochu neutrasie.“

Catriona sa zviezla do kresla oproti matke zhrozená všetkým, čo sa dnes dozvedela. Musí si to nechať uležať v hlave, dobre popremýšľať, kým sa rozhodne, ako sa zachová.

Ronila slzy. Zelená lady ronila slzy a trhala si pritom pochlpené vlasy, opakovala si v duchu prorocstvo. Ale nad čím osudom tak horko nariekala? Nad jej osudom, osudom jej otca alebo nad osudom celého ich klanu?

Elsbeth MacDonaldová sa s hlbokým povzdychom znovu pohrúžila do modlitby a Catrione zišlo na um, že aj ona by sa mala začať modliť, ale myšlienky mala príliš rozlietané a nepokojné, aby sa dokázala sústrediť. A hoci mala pod zadkom mäkký zamatový vankúšik, cítila sa, ani čo by sedela na ihlách. Radšej sa načiahla po vyšívaní. Musí si rozptýliť myseľ. Bude

sa venovať výšivke pred sebou a nebude na to myslieť, kým nebude musieť, inak sa zblázni. No keď chytila medzi prsty ihlu, zistila, že sa jej trasú dlane.

Až nadskočila v kresle, keď sa dvere prudko rozrazili. Duncanov napätý výraz neveštil nič dobré.

„Vyslal som malú veslársku loď s niekoľkými špehmi k ostrovu Mull, práve sa vrátili,“ oznámil im vzrušene.

„Och, Duncan, čo by sme si bez teba počali. Vždy myslíš na všetko,“ prihovorila sa mu matka láskavo.

„Aké správy priniesli?“ vyhĺkla Catriona netrepežlivo.

„S istotou viem, že dve galéry tvojho otca sú potopené, Catriona, a William MacLeod je mŕtvy. Bitka sa nezadržateľne obracia v Angusovo víťazstvo.“

Matka s dcérou si vymenili zdesený pohľad.

„Mali by sme rýchlo konať, kým nie je neskoro,“ pokračoval Duncan potichu.

Elsbeth MacDonaldova naňho napäto pozrela. „Už som jej povedala, čo jej môže hroziť.“

Catriona si uvedomila, že hovoria o nej, no naďalej sedela v kresle ako nemá i hluchá. Kľúčovito zvierala vyšívanie a v hlave jej vírili rozporuplné myšlienky, predstavy a proroctvá. Chcela sa postaviť, ale končatiny mala ochromené strachom, chcela aj niečo povedať, ale dych sa jej zadrhol kdesi hlboko vo vnútri...

4

Drsné skaly boli obrastené machom a šedivníkom, keď popod ne Catriona kráčala. Pásky mračien nad jej hlavou horeli najjasnejším plameňom a hladina mora sa miešala s ohnivou žiarou zapadajúceho slnka. Išla už niekoľko hodín a netušila kam. Na sebe mala jedny zo starších obnosených šiat. Tmavozelené, ukryté pod plášťom rovnakej farby, a nebyť jej výrazných červenohnedých vlasov, celkom by spĺývala s pustatinou, po ktorej kráčala – nádhernou a nedotknutou prírodou od čias, keď ostrov obývali Vikingovia. To oni pomenovali

ostrov Skye. V ich reči to bol ostrov mrakov, pretože bol jed-
nostaj ponorený do zádumčivej hmly.

V batôžku prevesenom cez ruku mala zbalené ešte jedny
šaty, teplé a vlnené. Duncan jej pred odchodom priniesol
z kuchyne niekoľko posúchov a hrudu syra, ale pri toľkom
chodení ju často prepadával hlad, tak si zakaždým trochu
zajedla. Mala by som si jedlo viac šetriť, uvažovala v duchu.
Matka jej síce dala plný mešec peňazí, no ktovie, kedy natra-
fí na nejaké obydlia. A zo slaného vzduchu sa veľmi nenaje
a z mincí už vôbec nie.

Musíš odísť z ostrova čo najďalej, presviedčala ju neoblom-
ne matka, skôr ako ju s Duncanom vypravovali z Camusu.

Angus si bude namýšľať, že si odišla na daktorý z ďalších
ostrovov a hľadáš tam ochranu u tých, čo zostali verní tvojm-
u otcovi, nazdával sa zase Duncan.

A tak jej matka usúdila, že najlepšie bude, ak odíde na pev-
ninu. Vnútrozemie je veľké, vysočina zase zradná, Angus ťa
tam nebude súci nájsť bez výdatnej pomoci.

Odpravím ťa po Kyle Rhea, kde kotvia prievozníci, po-
plavím sa s tebou až na pevninu, pomôžem ti kúpiť v hos-
tinci dobrého koňa na cestu a potom sa vrátim späť, ponúkol sa
Duncan. Catriona odmietla. Chcela, aby Duncan zostal ochra-
ňovať jej matku.

Vypravoval ju teda z hradu tajnou bránou, ukrytou vo von-
kajších hradbách, ktorá viedla k skalnatým bralám nad mo-
rom, preto nebolo možné ísť tadiaľ na koni. Brána sa ne-
používala tak dlho, že do železných vrát sa už zažrala hrdza.
Volali ju Prekliata brána, pretože nik, kto ňou vyšiel z hradu,
sa doň už nikdy viac nevrátil. Catriona sa v duchu utešovala,
že Prekliatou bránou vychádzali iba tí, čo z nejakého dôvodu
z hradu utekali, nemali teda dôvod sa doň znovu vracieť. Ale
Duncan považoval za nevyhnuté, aby jej útek z Camusu bol
tajný. Ak by ju niekto videl, mohol by to neskôr po dobrom či
po zlom vyzradiť jej bratovi. Ani Duncan, ani matka si už ne-
boli istí, komu z hradu môžu ešte dôverovať.

Catriona bola rozhodnutá, že napokon počúvne matku
a odíde z ostrova na pevninu, no akokoľvek sa snažila svoje